

Fællesudvalgets Flertal indstillede Etikkelse. Et Mindretal i Fællesudvalget, bestaaende af et Medlem af Folkethingets Flertal og et af Landstingets Mindretal, havde vel filllet indkommande Forslag i Henseende til to af Stridspunkterne, nemlig Grændsen for Dyrctidstillæget, som foresloges sat ved 3,000 Kr., og Sømateriellet, der foresloges at skulle være et Etik af Helgolandstypen; men disse Forslag vandt ikke Tilslutning hos Meningsfællerne, og Folkethinget fulgte det større Mindretals Indstilling, som gik ud paa at vedtage Finantsloven uforandret i den Etikkelse, i hvilken den tidligere var bleven vedtaget af Folkethinget, uden noget som helst Hensyn til de i Landstinget vedtagne Ændringer.

Da Uoverensstemmelse, efterat have været Gjenstand for Forhandling i Fællesudvalg, vare bleve til Tvistepunkter mellem selve Thingene, maatte Landstinget anse det for rigtig, at fastholde de af det som berettigede anerkjendte Poster, og ved den senere Finantslovsbehandling vedtog det derfor de af et Medlem stillede Ændringsforslag dem angaaende. Da Thingets indkommande Tilbud vare bleve fuldstændig afviste af Folkethinget, og Diemedet med dem, nemlig Tilveiebringelsen af en endelig Finantslov, derved var ganske mislykket, fandt Thinget ingen Anledning til længere at fastholde sine Forligstilbud, men vedtog Ændringsforslagene i deres oprindelige Etikkelse, saaledes at det foreslog et Dyrctidstillæg til Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger indtil 4,400 Kr., Dækning af Universitetets Understud ved Udbetaling af Statskassen, Paabegyndelse af et Pandserbatteri af „Helgolands“ Klasse og af en større, hurtig Torpedobaad.

Efterat dernæst Finantslovsforslaget for Aaret 1882—83 var blevet oversendt til Landstinget og gjort til Gjenstand for Behandling i undertegnede Udvalg, mente dettes Flertal, som i Betænkningen udtalt, trods den dertil paa adskillige Punkter foreliggende Anledning, ikke at burde foreslaa nogen ny Ændring i Forslaget, for ikke yderligere at forsøge den alt tilstedeværende Strid mellem Thingene; men paa den anden Side ansaa Flertallet det for en Selvfølge, at Landstinget ikke nu vilde opgive de tre Ændringer, som det ifjor stemte for, da de oprindelig stilledes af Regjeringen, og som det derefter i Henhold til Fællesudvalgets Indstilling gjorde til sine egne.

Landstinget har ved sine derefter stedfundne Afstemninger fulgt Flertallets Indstilling.

Nu er Finantslovsforslaget vendt tilbage fra det andet Thing og foreligger til eneste Behandling, uden at der paa noget Punkt er taget Hensyn til Landstingets egne saa lidt som, i Forbigaaende bemærket, til Regjeringens af Landstinget vedtagne Forslag. Samtlige de tre af Landstinget foreslaede Ændringer ere bleve udstemte i Folkethinget. Vi have alt i vor Betænkning udtalt os om disse Poster og kunne henholde os til det der Bemærkede; men den af Folkethingensudvalgets Flertal afgivne Begrundelse af dets Indstillinger nøder os dog til at fremdrage forskellige Momenter til yderligere Belysning af Tvistepunkterne.

I Henseende til Dyrctidstillæget skal Flertallet saaledes minde om, at det er vedtaget af Thingene i Henhold til Folkethingensmedlemmers eget Forslag i Fællesudvalget 1874—75. Denne Lønningstillægets historiske Oprindelse indeholder den naturlige Forklaring af, at Landstinget fastholder dets Bevilling; og vil man, som af Flertallet i Folkethingensudvalgets Betænkning siet, paasta, at Folkethingets Forpligtelse ifølge denne Uoverenskomst er erkjendt at være bortfalden med selve Forudsætningen derfor, maa der følgerig tages afgjørende Hensyn til Landstingets Erkjendelse. Men dette har for sit Vedkommende ingensinde udtalt en sliq Erkjendelse, og vi have endog forgjæves søgt efter en Kjendsgjerning, der kunde afgive Gjæmel for en modsat Paaastand*).

*) I Betænkningen over Uoverensstemmelse mellem de af Thingene vedtagne Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1880—81 har Flertallet allerede udtalt, at det ikke er rigtig — end ikke for Folkethingets Vedkommende, men navnlig ikke for Landstingets —, at det fra alle Sider er indrømmet, at Dyrctiden var ophørt, hvorimod det alene var erkjendt, at Priserne paa nogle Livsforbrønde i det foregaaende Aar (1879) havde været noget lavere end i de nærmest forudgaaende Aar. (Rigsdags-tidenden 1880—81, Tillæg B. Sp. 801—2.)